

Галоян Н. К.

студент І-го курсу Інституту прокуратури та слідства
Національного університету «Одеська юридична академія»

РОЗУМІННЯ АДВОКАТСЬКОЇ ПРАКТИКИ

Існує велика кількість різноманітних справ, тому адвоката розвивають всесторонньо, щоб ця персона була у змозі самостійно знайти деякі особливі потрібні деталі справи у людини, яку представляє, де йому буде потрібно застосувати навички спілкування і очікування, логічно сприймати цю інформацію. Адвокатаві потрібно побудувати стійку хронологічну картину усіх деталей справи і він повинен вміти, окрім того як знаходити їх, такі правильно застосовувати їх. Ця людина повинна бачити справу з усіх сторін і побачити, можливі, не одразу ясні аспекти справи, які допоможуть йому у представництві. Отже, основною задачею адвокатської практики є підготувати адвоката до якісного захисту, представництва клієнта.

Щодо вищезазначеного потрібно сказати, що рівень практики вплине на професійність — освоєння базових навичок на вищому рівні, які потрібні кожному адвокату: дасть змогу їх розвивати під свій лад. Якщо справа потребує негайного вирішення, а дані навички не працюють окремо, то можливо їх з'єднати, змінити їх не відходячи від основ, приєднати власні ідеї для досягнення цілі. Саме тому професійні адвокати — основоположниками еволюції адвокатури. До прикладу, візьмемо техніку перехресного допиту, де основою виступають дві сторони у суді, яких свідки суперечать інформацією про справу, котра розглядається суддею. І саме перехресне допитування свідків допоможе відобразити справу такою, якою є вона в дійсності. Не обов'язково, що обидва свідки помиляються у тій інформації, яку доносять до суду, бо, можливо, що вони бачили лише частину розглянутої справи, а свідомість у людей різна, тому перебіг наступних подій мозок надав свій, а кожна людина думає, що саме її правда є істинні.

Для виконання цього прийому найвища майстерність, звичка думати логічно, чітко сприйняття, необмежене терпіння і контроль над собою, інтуїтивне вміння читати думки й розуміти, що потягнуло персону до тої чи іншої дії тоді, коли просто подивиться на лице, на реакцію свідка робити численні припущення за долю секунди, використовуючи їх не одразу, щоб не злякати свідка. Перед тим, як відпустити свідка потрібно зрозуміти, чи все, що нам було важливим ми дізнались. Якщо людина здається простою та відкритою, то можна просто задати навідні питання, але якщо свідок незвичайна персона, то потрібно бути надзвичайно обережним і, можливо, поставити свідка у позицію «не хочу відкривати правду» перед присяжними, що зумовить його зізнатись. Такі дії потребують неабиякого професіоналізму, яку будує практика і ще раз практика. (Веллман Ф. Л. Техніка перехресного допиту / Франсин Л. Веллман., 2011. — 294 с. — (Американская ассоциация юристов). — (978-1-61438-100-6).с. 50-55.)

Складний шлях української державності вплинув на всі сфери діяльності, не минувши й адвокатську, що вплинуло на її практику. За СРСР, коли права утискалися неможливо казати про вагому роль адвокатів у судах, що

зумовило припинення їх розвитку (...радянська адвокатура виникла в результаті наполегливих пошуків нових форм участі захисників по кримінальних і цивільних справах. Проте, у дійсності було підірвано пошану у народу до адвокатської професії, повністю знищений її позитивний імідж, що створювався за більш ніж 50 попередніх років своєї історії. Медведчук В. В. Історія адвокатури України / В. В. Медведчук., 2002). Це все вплинуло на практику не кращим чином зустрічалися випадки замовчування аспектами справи адвокатом у суді, боячись репресій, деякі вирішення справ просто не набирали чинності, що суперечило знанням та підготовці адвоката. Доступ до знань був катастрофічно низьким. У практиці одним із важливих чинників є знання і воля у розглядах справ, чого не було в СРСР. СРСР заважало підтвердитись повному об'єму адвоката.

Сучасний розвиток зумовив і розвиток адвокатської практики, бо адвокати повинні відповідати суспільству: їх орієнтир стоїть саме на них та їх захисту. А самодержавство дало їм змогу реалізуватися як самоврядований інститут. Такий відкритий простір дав адвокатській діяльності розвинути, що спричинило залежній практиці еволюціонування і поділ за видами юридичних дій (ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» ст. 19), а точніше — їх вивчення та освоєння.

Виходячи з останньої інформації, хотілось би додати, що адвокат повинен володіти якостями, які здобуваються в адвокатській практиці: самостійність, організованість, відповідальність, відсутність сором'язливості у судових процесах, вселяти довіру і т. д. Особливо хочеться звернути увагу перші три характерні риси, які підтверджує законодавство: (ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» ст. 19).

Незважаючи на те, що адвокатська практика напряму залежить від адвокатської діяльності, вона направляє останню, контролюючи її, щоб у судовому процесі захищати та представляти клієнта і робити це максимально продуктивно. Через це вони є взаємопов'язані, а їх існування окремо, не впливаючи один на одного — не має сенсу.

Зміна законів вже вносить свої корективи. Далі — нововведення у етикеті, яка властива саме адвокатам у їх роботі. Зміна сталою і запровадження нового, що руйнує порядки. Така зміна супроводжується тимчасовою плутаниною, та з часом адвокатська практика стане на ноги, і дасть можливість застосування нового і, можливо, покращення вже поставленої задачі адвокатської діяльності.